

Landstthinget repræsenterer den maritime Indsigt, udtalte sig saaledes: „Det er indlysende, at vi i Længden maa falde; vi ere de sødt svagere, vi maa bukke under, naar der er nogenjomhelst Dygtighed hos den stærkere Modstander. . . . ; men det, vi maa gjøre Regning paa, er den velsignede Skingje mellem de forskjellige større Magter. . .

„Der vil være megen Sandsynlighed for, at der hos andre Magter vækkes en stor Lust til at forhindre vor Erobring“. Krigs- og Marineministeren udtalte sig saaledes: „Seg mener, at paa fremmede Magters platoniske Kjærlighed eller Venstab kan man ikke stole meget, men jeg mener, at man kan stole mere paa deres Interesse.“ Kort sagt, jeg kunde forøge disse Udtalelser ikke med Snes, men med hundrede andre. Der er ikke fra nogen Side blevet udtalt Andet, end at vort Forsvar maa være baseret derpaa, at vi faae Hjælp af Andre, at vi maa forudsætte, at Andre bringe os Hjælp. Det er denne Forsudsætning, hvormed det Hele staar og falder; hvis den brister, er vort Forsvar Intet. Det kan dog nu vel umuligt være Meningen, at, naar vi først ere angrebne, vi da med Strikter om Halsen, med Kniven paa Struben, skulle give os til at gaa Tiggergang omkring til Europas Magter, fra Folk til Folk og spørge, om Ingen vil bringe os en Haandsrækning. Det vilde være det Samme som at opjætte at købe en Sprøite, til Gaarden stod i Brand, eller at begynde at lave sig et Svømmebælte, naar man var isærd med at drukne. Det at skulle til at søge Alliance, naar man først er i Krig og ikke kan undvære den, er noget Lignende som at skulle søge at faae Penge til laans, naar man først vitterligt staar paa Fallitens Rand. Det har altid været anset som et Hovedformaal for den udenrigske Politikk at søge at sikkre sit Land Alliancer, naar det havde Udsigt til at komme i Krig; men for os, for hvem en Alliance ikke er et Magtspørgsmaal, ikke et Spørgsmaal om Noget, som er klogt og henigtsmæssigt; men for hvem det er et Eksistensspørgsmaal, hos os høres der under den vidtløftige og lange Behandling af denne Sag ikke med et eneste Ord Tale om: Hvor er det, at vi skulle søge Hjælpen? Dengang da Frankrig for 12 Aar siden blev indviklet i Krig, hvilken ubarmhertig Fordømmelsesdom fældede man da ikke over den Regjering, der havde styrret Landet ind i en Krig, som dog paa ingen Maade paa Forhaand kunde synes ulige? Og da saa Keiserdømmet var faldet, og da hin navnkundige Dbing drog fra Hof til Hof for at søge Hjælp for sit Land, hvad opnaaede han da? Vi vare for henved en

Snes Aar siden paa et hængende Haar ved at faae afluttet en Alliance-traktat; i sidste Dieblisk brast den. Kriegen kom. Der var en saa bindende, saa stærk Opfordring som det overhovedet var muligt til at bringe os Hjælp, saalange som der ikke var afluttet en positiv Traktat. Men Hjælpen udeblev dog. Det er ikke Tilfældet, som man saa ofte synes at antage, at Politiken er et Lotterispil, hvor man snart trækker en Krig op af Boksen, saa atter et Nummer, som efter Omstændighederne kan være enten en Nitte eller en Alliance. Politiken er Noget, hvor man høster, hvad man saaer. Man kan høre Udtalelser om Slumpets, om Tilfældets og Heldets Betydning i Folks Skjæbne. Dette er verdenshistoriske Betragtninger, jeg skal lade gjælde for, hvad de ere værd. Men een Ting kunne vi Alle være enige om: Politikens Opgave er at fjerne det Tilfældige. Statsmandens Opgave er at lede sit Lands Skjæbne med Fastsed og Bestemthed efter en fast Plan derhen, hvor han, og derhen, hvor Folket vil, at der skal styres. En Politikk, som gif ud paa at lade et Rige drive om som et Stykke Braggods, — hvis Vinden blæser fra Ost, skal det lade sig drive mod Vest, hvis Vinden blæser fra Vest, med samme platoniske Sindsro drive mod Ost, — en Politikk af denne Art er ikke Politikk. Det er en Opgiven af al Politikk. Det er en Opgiven af sig selv, af al Selvbestemmelsesret. Den laveste Organisme, den mest primitive Celle stræber efter gjennem selvstændig Bevægelse at blive Herre over sin Skjæbne. Hvad der villieløst lader sig skulpe hid og did af Volgerne, ender med at blive kastet op paa Stranden som en død Masse. Vi høre tidnok Tale om, at, hvis vi ikke bygge Fæstninger og Batterier, ikke anstafte Stibe og Kanoner, saa opgibe vi os selv; men vi høre ikke Tale om, at den mest fuldstændige, den mest haabløse Opgiven af os selv er den, at vi ikke længere selv vide, hvad vi ville, at vi opgive Herredømmet over vor egen Skjæbne, opgibe selv at have en fast Mening om det, vi ville. Jeg kan nu tænke mig en Regjering, som er saa optagen af indre politiske Spørgsmaal, af Gjenneførelsen af store, dybt indgribende Reforme, og som samtidigt finder, at Landets ydre Stilling er saa tryk og sikker, at den overhovedet skjænker den udenrigske Politikk liden Opmærksomhed. Men saaledes er det jo ikke Tilfældet hos os. Det nuværende Ministerium — det siger jeg med den fuldeste Amerkjendelse — har ikke den Opfattelse, at vor uadvortes Stilling er sikker og tryk. Fra første Dieblisk af, da det nuværende Ministerium kom til Roret, har det haft Opmærksomheden henvendt paa Ordningen, af vort